

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană“; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an	80 „		
Pe un pătrar de an	40 „		
Un număr	3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 1884 B. ex 1927

Notă oficială.

Ministrul Cultelor și Artelor, cu adresa cu Nr. 17058 din 18 Aprilie a. c., ne comunică următoarele:

„1. Actualile carnete cu reducere de 50% pe C. F. R. sunt valabile numai până la 1 Mai 1927;

2. Se va libera noi carnete de reducere de 50% pe C. F. R. personalului bugetar al Statutului cu începere dela 1 Aprilie 1927;

3. Prețurile carnetelor se fixează după cum urmează: pentru cele de clasa I-a Lei 30, pentru cele de clasa II-a Lei 25, pentru cele de clasa III-a Lei 20 și pentru cele de copii Lei 10.

4. Carnetele se vor vinde numai în București și numai contra cost numerar la locul indicat pentru vânzarea lor.

Comunicându-vă acestea avem onoare a Vă ruga să binevoiți a dispune să se pună în vedere tuturor oficiilor pendinte de acea Chiriarchie, al căror personal se plătește din bugetul Ministerului, că pentru obținerea noilor carnete de reducere de 50% pe C. F. R. să se adreseze acestui Minister, numai prin Chiriarchie, care va înainta cererea, sau fiind mai multe un tablou de ele. În adresă se va arăta numele și pronumele persoanei pentru care se cere carnetul, funcțiunea, instituția la care servește, comuna și județul.

Pentru soție, se va nota atât numele său cât și al soțului, cu arătarea funcțiunei ce ocupă, iar pentru copii, pe lângă numele lor și al părintelui, se va mai nota și data nașterii.

Odată cu adresa se va înainta *fotografia persoanei* pentru care se cere carnet, *având semnătura pe verso, nu pe față.* Fotografia va fi de dată recentă și va avea formatul obișnuit al fotografiilor de legitimație, pe fond alb.

Comunicând acestea Onoratei Preoțimi parohiale, dispunem următoarele:

a) Cererile pentru eliberarea nouilor carnete pentru reducerea de 50% pe C. F. R. se vor înainta Consiliului eparhial pe cale ierarhică, adică prin Oficiile protopresbiterale, anexându-se la cerere fotografiile cuvenite și costul carnetelor în numerar.

b) La costul carnetelor se va adăuga încă suma de câte 2 Lei de fiecare carnet pentru spese.

c) Cererile cari nu vor cuprinde toate datele de mai sus, precum și cele ce nu vor intra pe cale ierarhică, se vor înapoia.

Caransebeș, la 28 Aprilie 1927.

FILARET MUSTA
Arhleru, Vicariu episcopesc

Pastorală de sf. Paști

a I. P. S. Arhiepiscopului și Mitropolitului
Nicolae al Ardealului.

„Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa“.
Ps. 117, 24. Din stihurile Invierii.

Intr'adevăr: din câte zile are un an, nici una nu se poate asemăna cu ziua praznicului celui mare și luminat al Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos, nici una nu cuprinde atâta bucurie și veselie pentru sufletul creștinilor. Mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare zi nouă în care ne-a învrednicit să vedem lumina cea binefăcătoare a soarelui, — dar ne proșternem înaintea Lui, și-i mulțumim din adâncul inimilor noastre îndeosebi, fiindcă ne-a învrednicit să ajungem această strălucită și sfântă zi, în care a înviat din morți unul născut Fiul său.

În valuri de biruință se revarsă cântarea bisericească în această zi și cheamă la praznic tot sufletul creștinesc. Lăsați să cadă din mâ-

nile voastre lucrul vostru, puneți la o parte toate gândurile și grijile voastre, întoarceți-vă lafa de la lucrurile și buzele voastre desfăceți-le dela toate izvoarele lumii acesteia, căci sunt trecătoare și supuse stricăciunii și: „*Veniți să beți beutură nouă, nu din peatra stearpă făcută cu minune, ci din izvorul nestricăciunii, din Christos cel ce a izvorât din mormânt, întru carele ne întărim*“.

Intoarceți-vă cu gândul înlăuntrul vostru și tot ce găsiți acolo necurat și întinat de păcate și fărădelegi, mărturisindu-vă Domnului, aruncați afară prin căință: „*Să ne curățim simțirile și să vedem pe Christos strălucind, cu neapropiata lumină a Învierii, și bucurați-vă zicând, luminat să-l auzim, cântându-i cântarea de biruință*“.

Toată vrajba și dușmănia dintre oameni să se curme, toată pizma și răsbunarea să amuțească, toată greșala să se șteargă și iertarea, pace și iubire să se sălășluiască, căci astăzi e: „*Ziua Învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților! și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Înviere și așa să strigăm: Christos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le*“.

Pe omul cel vechiu cu patimile lui să-l răstignim pe cruce și să-l îngropăm, ca în locul lui să se nască omul cel nou, altoit întru Christos și să zică: „*Ieri m'am îngropat împreună cu tine, Christoase, astăzi mă scol împreună cu tine, înviind tu. Răstignitu-m'am ieri împreună cu tine, însuși împreună mă preamărește. Mântuitorule, întru împărăția ta*“.

Curățiți și luminați în sufletele noastre, astăzi să nu vedem decât lumina care se revărsă din învierea lui Christos și umple cerul și pământul, căci: „*Acum toate s'au umplut de lumină, și cerul și pământul și cele de desupt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Christos, întru care s'a întărit*“.

Nici moartea să nu ne cutremure, nici iadul să nu ne înspăimânte, căci Cel ce ca un mire a ieșit din mormânt a stărâmat puterea lor și noi astăzi: „*Prăznuim omorârea morții, sfărmașea iadului și începătura a altei vieți vecinice, și săltând laudăm pe pricinuitorul, pe unul cel bine cunoscut Dumnezeul părinților și preamărit*“.

Prin învierea Sa a înlăturat vâlul ce acopere viitorul nostru, ni-a arătat vecinicia și a deschis porțile Raiului, de aceea: „*Ziua Învierii, să ne luminăm popoare! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Christos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință*“.

Și nedespărțit să rămână cu noi ne-a făgăduit Cel ce prin patima și moartea și prin învierea sa ne-a izbăvit din păcate și din osânda morții pe noi cei ce cu adâncă mulțumire strigăm: „*O Dumnezeule! o iubitul! o prea dulcele tău glas! Că cu noi te-ai făgăduit să fi cu adevărat până la sfârșitul veacului Christoase; pe care întărire de nădejde credincioșii avându-l ne bucurăm*“.

Și cuprinși de însuflețitoarea bucurie a praznicului, ca și când o rază ruptă din vecinicie s'a coborât în inimile noastre și ne-a înălțat cu sufletul din mijlocul vieții celei pământeste, făcându-ne să trăim profund taina Învierii și să zicem: „*Paștile cele sfințite astăzi nouă s'au arătat; Paștile cele nouă și sfinte; Paștile cele de taină; Paștile cele prea cinșite; Paștile Christos izbăvitorul; Paștile cel fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile cari au deschis nouă ușile Raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii*“.

Și în mijlocul praznicului nostru de astăzi stă Domnul însuși, așa cum s'a ridicat din groapă și s'a arătat ucenicilor săi, așa cum a făgăduit să rămână cu biserica sa și cu cei ce vor trăi într'ansa până la sfârșitul veacurilor. Spre El să ne îndreptăm ochii sufletului nostru, de El să ne apropiem cu credința și cu nădejdea noastră; toată iubirea și toată viața noastră lui Christos Dumnezeu să o dăm.

Altă cale pentru a ne slobozi din păcate, pentru a spori binele și virtutea, pentru a simți pace și mulțumire, pentru a birui ispitele, pentru a introduce dreptate, pentru a insufla duhul dragostei și al jertfei, pentru a lega pe oameni de Dumnezeu și a-i povățui pe drumul vieții celei după Dumnezeu, în afară de Christos — nu este. Nici în viața omului singuratic, nici în familie, nici în societate, nici în stat nu poate să dăinuiască nimic trainic și vrednic de om, dacă nu se face cu Christos. Și dacă în viața omenească de astăzi și îndeosebi în viața românească întâlnim destule poticneli și nepotri-

virii, aceasta vine mai ales pe urma înstrăinării și rătăcirii sufletelor dela Christos. O, cum ar crește oamenii cu sufletele lor, dacă le-ar închina lui Cristos și dacă cu "duhul cel sfânt al Lui și le-ar împodobi.

Folosim drept aceea, iubii mei fi sufletești, aceste sfinte sărbători pentru a Vă îndemna cu tot dinadinsul să primiți pe Christos, cu toate darurile și binecuvântările lui, în sufletele Voastre, în casele și familiile Voastre, în toată munca și strădaniile Voastre. Să Vă întăriți credința într'ânsul și să Vă încălziți iubirea de fi buni cătră sfânta sa Biserică. Ea a fost pentru poporul nostru românesc scăparea din neam în neam și tot ea e adăpost al sufletului astăzi și va fi în viitor. Intoarceți-Vă urechea dela ceice cu ademeniri mincinoase și veninoase vreau să Vă despartă de sfânta noastră Biserică drept-măritoare a Răsăritului. Aceia sunt proroci rătăciți și orbi cari vreau să ducă și pe alții în groapă și prăpastie.

Cinstiți pe preoții sfintei noastre biserici, căci ei sunt părinții Voștri cei sufletești, ei sunt păstorii cei buni ai turmei celei cuvântătoare a lui Christos. Inima mea se umple de bucurie, când văd pe iubii mei preoți punându-și sufletele lor pentru turma ce le este încredințată, iar turma ascultându-i cu supunere de bunăvoie și primind bunele învățături și povețe ce i le dau în numele lui Christos Domnul.

* * *

Nu pot să încheiu, iubii mei fi sufletești acest cuvânt de învățatură, fără să Vă aduc la cunoștință, cu mare bucurie, că coleta ce am pornit-o în cuvântul ce vi l-am trimis la sfintele sărbători al Nașterii Domnului, pentru a clădi sfânta Mănăstire alui Constantin Brâncoveanu de la Sâmbăta de sus, a avut până acum un rezultat foarte mulțumitor. Preoți și popor s'au întrecut făcând daruri pe seamă ei, și am cele mai bune speranțe că, prin darurile ce le vom primi și de aici înainte, vom putea începe lucrul cel bun și plăcut lui Dumnezeu al zidirii sfintei Mănăstiri încă în vara aceasta ce vine. Intru cât se mai găsesc creștini de-ai noștri cari încă n'au trimis darul lor, îi îndemnăm să o facă cât mai de grabă, ca iubita noastră preoțime să poată trimite listele și banii strânși,

îndată după sfintele sărbători ale Invierii Domnului aicea la Sibiu.

Cu dorința ca aceste sf. sărbători ale Invierii Domnului să vă fie izvor de întărire a credinței și de bună sporire a vieții celei creștinești, petrecându-le în gânduri cucernice și în fapte bune, Vă urez din toată inima, ca să vă învredniciți a le ajunge cu toții încă intru mulți și fericiți ani.

După acestea, împărtaşindu-Vă arhierasca Noastră binecuvântare, am rămas.

Sibiu, la sărbătorile Invierii Domnului din anul 1927

Al Vostru al tuturor de tot binele vântor

Nicolae,
arhiepiscop și mitropolit.

T O M A

— Versificare —

de Iosif Delaglob

Eră vremea 'n spre seară. Pe rând învățaceii
S'adună la olaltă, de frică, că Iudeii
Vor să pătrundă noaptea la locul de 'ntrunire;
Să-i ducă la Sinedriu pe drumul de peire.

Cu ușile 'ncuiate stăteau în rugăciuni . . . . .

De-odat' . . . o coastă 'mpunsă; pătrunsele Lui mâni
Și-o față cunoscută străluce în lumină . . . .
Isus se 'nfripează . . . Domol se mișc'o mână . . .
O voce cunoscută grăiește: „Pace vouă“.

Târziu venise Toma. „Să știi Tomo, că nouă
S'a arătat azi Domnul. A fost aievea El!
Noi am vorbit cu dânsul . . . apoi pieri la cer.

O neagr'amărăciune pe suflet i s'așterne;
Adâncul ființei lui azi necredința 'l cerne.

Trecut-au trist opt zile. * Azi gânduri îl doboară:
Să-i mustre necredința coboară Domnul iară . . . .
Azi stau toți la olaltă în gânduri, rugăciuni . . . .
O față cunoscută, pătrunsele Lui mâni
Și blânda Lui figură străluce în lumină.
S'aud aceleași vorbe. Binecuvânt'o mână.
Se 'ntoarce blând spre apostol. Amarul necredinței
Îi răscolește tainic lui Tom'adâncul ființei . . . .
'L-atinge rece-o mână . . . un deget îl cuprinde . . . .
Dar mâna nu-l slăbește . . . iar degetul se 'ntinde . . .
Sub vraja ne 'nțeleasă . . . pe rane îl apasă,
Pe mânilor-amândouă și pe împunsa coastă.
Dar buzele l-se mișcă și blând grăiește gura:
„Adu zăbava mână, să pipăie 'mpunsura
De sulită în coastă; la mâni a mele rane!“
Lui Toma, bucuria stă pieptul să-i l sfarme!
Genunchii i-se 'nmoaie pământul să-l atingă;
Când gura lui sloboade un tainic glas ce strigă
Din inima aprinsă, din pleptul suflând greu:
„Ah! Domnul meu Tu ești și Dumnezeul meu!“

Lumânarea liturgică.

Ma gândesc adică numai la lumânările, cari se aprind în biserică în timpul dumnezeieștilor slujbe, sau la diferite servicii bisericești, iar nu la cele, cari ard pe măsuta de noapte ori în alte împrejurări casnice și particulare.

Se aprind însă lumânările de ceară, în biserică și în legătură cu cele sfinte, numai pentru a goni întunericul? Negreșit, în acest caz orice mijloc de iluminare, fie cu petrolu, cu gaz aerian ori metan, etc., sau cu ori care altă substanță proprie aprinderii, ar fi tot atât de îndreptățită în biserică ca și lumânarea de ceară.

Sau cumva, lumânarea reprezintă o amintire istorică, pe care tradiția, atât de vie în materie de credință, a adus-o până la noi ca pe o zestre din alte vremi?

S'a găsit — este adevărat — la începutul veacului al XVIII-lea un scriitor apusean, *De Vert*, care s'a silit să arate că lumina, la serviciul divin, s'a introdus în biserica primelor veacuri creștine numai din pricina împrejurărilor, prin care ea trecea atunci.

Siliți de persecuțiuni, creștinii, erau nevoiți să se închine lui Dumnezeu numai noaptea prin locuri ascunse, prin catacombe, etc., așa încât întrebuințarea lumânărilor era o necesitate pentru luminarea acestor locuri întunecoase de retragere în vederea serviciului divin.

De sigur, după astfel de părere, lumânarea nu mai este un lucru cerut de sfințenia cultului. Reforma protestantă s'a silit să desființeze cu totul întrebuințarea lumânărilor, ca pe ceva superstițios. Cu toate acestea mare parte din secetele acestei confesiuni, dar mai ales biserica anglicană, le-au introdus mai târziu, sub o formă sau alta.

Lumina, ca și alte simbole din serviciul divin, este un minunat ajutor pentru firea omului în vederea închinării, pe care o datorește lui Dumnezeu.

Aprinderea și întrebuințarea lumânărilor într'un anumit chip în timpul slujbei, cum este aprinderea lumânărilor dela plicandru și sfeșnicile împărătești la începutul liturghiei, mersul cu făclia aprinsă la vohod înaintea sf. Daruri ori a Evangheliei, dicherul și tricherul arhieresc, etc., ne dovedește că lumânarea are o semnificație liturgică, că ea are înțelesului spirituale mai înalte și, deci, nu îndeplinește o simplă funcțiune fizică.

Încă din vechime a fost nevoie să se lămuriască acest lucru. La muștrarea, pe care o făcea în veacul al IV-lea, Vigilantius creștinilor că aprind lumânări ziua, fericitul Ieronim (†420) răspunde că „în bisericile din tot Orientul se

aprend lumânări chiar în plină zi, când se citește Evanghelia. Dar aceasta nu pentru risipirea întunericului, ci ca semn de bucurie“. Tot așa sf. Paulin († 431), episcop din Nola, zice că aprinsul lumânărilor în biserici se face „pentru a lumina ziua însăși ca o strălucire cerească“.

Lumina a slujit ca un minunat simbol al lumii spirituale chiar în religiunile păgâne din 'naintea creștinismului. Dacă este să credem pe oratorul Cicero și pe istoricul Suetoniu, apoi în temple, dela mormintele romane, se aprindeau chiar lumânări de ceară, obicei împrumutat dela Etrusci, precum par a arăta unele descoperiri arheologice mai noi. Grecii au introdus foarte târziu acest obicei, iar Ebreii, precum se vede din Sf. Scriptură, întrebuințau candelile cu untdelemn.

Pare stabilit că originea lămânării de ceară în cult se găsește la Romani, la cari, după prescripțiunile ceremonialului imperiului, era obiceiul să se poarte în semn de onoare, înaintea înalților demnitari, lumânări de ceară aprinse, iar chipul suveranului se așeza pe o masă patrată, între patru făclii de ceară. Aceasta a făcut pe Englezul P. Thurston să presupună că aci își are izvorul și ritualul creștin de azi de a se purta lumânări aprinse înaintea sf. Evangheliei și a episcopului.

Negreșit, pentru a-și arăta adorațiunea sa către Dumnezeu, omul se folosește de formele și obiectele, cari au dobândit cea mai înaltă cinste în întrebuințarea din viața civilă, întrucât de altele nu dispune. Sfințenia lor în cult vine numai dela scopul, în care sunt întrebuințate și dela ideia, pe care o întrupează aceste simbole. Nu poate fi deci nici o mirare, că creștinul nu are la îndemână pentru supremul respect către Dumnezeu decât ingenuncherea, de care se folosia și vechiul păgân în fața despotului său, ori tămâia, cântarea, lumânarea etc., cari sunt mijloace naturale nedespărțite de firea omenească. Numai îmbinarea lor cu ideile pe cari le reprezintă și scopul pe care îl urmăresc le deosebesc de însemnarea lor în alte religiuni. Astfel, numai din pricina împrejurărilor și a ideii, în care se întrebuințau luminile, au făcut pe doi scriitori creștini, Tertulian și Lactanțiu, din veacul III să-l ia în răs, pentru că se slujiau de lumini aprinse în cinstea zeilor.

Lumânarea liturgică de ceară în Biserica creștină se întemeiază în primul rând pe simbolismul bazat și adânc, în care se întrebuințează lumina sf. Scriptură. În opoziție cu întunericul, care este imagina păgânismului, a necredinței, a păcatului și a neștiinței, lumina este privită ca simbolul împărăției harului divin din creștinism.

Dumnezeu — zice sf. ap. Petru în I ep. cap. II 9 — ne-a chemat „dintru întunec la lumină“. Precum lumina fizică face sensibile lucrurile materiale, tot așa lumina adevărului și a harului Dumnezeiesc face să ni se decopere o altă lume, supranaturală (II Cor. IV 6). Creștinii sunt „fii ai luminii și ai zilei“ (I Tesalonic V. 5), „lumină întru Domnul, iar nu ca oarecând întru întunec“ (Efes. V. 8). Lumina este privită chiar ca simbolul naturii lui Dumnezeu, căci El „se îmbracă cu lumina ca cu o haină“ (ps 103, 2), „Dumnezeu lumină este (I Ioan I 5) și „părintele luminilor“ (Iacob, I, 17). Fiul lui Dumnezeu, în care se reflectă slava lui Dumnezeu-Tatăl (Cartea Înțelepciunii lui Solom. VII 25), este „lumină spre descoperire neamurilor“ (Luca II 32) și „lumină în lume a venit“ (Ioan XII 46). Iată, așa dar, de ce Biserica creștină nu numai că n'a scos lumina din serviciul ei, ci încă, pentru înalte scopuri spirituale și simbolice, i-a dat o întrebuințare liturgică cât se poate de bogată. Istoricul Eusebiu din veacul IV-lea vorbind de mulțimea luminilor, care transformaseră noaptea Paștelor în ziua, amintește că unele făclii de ceară erau adevărate colonne prin grosimea lor iar însemnările despre pelerinajul la Ierusalim al unei matroane romane, Silvia, pela sfârșitul veacului al IV-lea sau începutul celui de al V-lea, se găsește scris că lumânările din biserică făceau „o lumină înfinită“.

Pentru aceleași temeuri biblice, Biserica primind lumânările în întrebuințarea sa, le-a dat o însemnare cât se poate de înaltă.

Arheologul italian I. B. De Rossi ajunge chiar să afirme, în urma studiului făcut asupra unor pietre de pe morminte, că întrebuințarea lumânărilor aprinse însemna că scena, în care ele figurează, se petrece în cer, iar nu pe pământ.

Tot pentru motive simbolice, Biserica a obișnuit să întrebuințeze numai lumânări din ceara curată de albine. Astfel, Gul. Durandus un liturgist apusean din veacul XVI-lea, vede în lumânarea aprinsă reprezentarea lui Isus Christos în persoana sa de Dumnezeu și om. Feștila, zice el însemnează sufletul, ceara corpul, iar lumina dumnezeirea sa.

De sigur, această figură nu va fi desăvârșită, dacă lumina nu este produsă de materia cea mai curată, așa cum este ceara de albine. Albina, privită deja din vechime ca simbolul curăteniei și al fecioriei, cum ne spune în scrierea „Despre virginitate“ sf. Ambroziu, își adună ceara din florile parfumate; recolta sa este deci o figură minunată a prea sfântului trup, pe care l-a luat Fiul lui Dumnezeu prin umbrirea sfântului Duh în sânul prea curat al pururea Fecioarei Maria, această floare plină

de bunul miros al harului și al tuturor virtuților¹⁾. De aceea, chiar când se admite în biserică lumina electrică, aceasta se îngăduie în interesul iluminatului, dar nu în scop liturgic și, ca probă, e faptul că pe sf. masă și la sf. jertfelnic nu se întrebuințază decât lumânările de ceară.

Iată, deci, ce păcat mare săvârșesc creștinii, când aduc la biserică lumânări falsificate și în ce păcat se perzistă prin legea, care a ridicat Bisericii dreptul de a și avea fabricile ei de lumânări, căci este un lucru dovedit prin analiză chimică, că nici una din substanțele analoage, extrase din plante ori din minerale, nu este identică cu ceara culeasă de albine.

Așa dar, în biserică, trebuie să avem numai lumânări din ceara albinelor, care după învățătura sf. Simon, episcopul Tesalonicului — însemnează și o jertfă, iar cele din stearină, parafină etc., numai în trebuințele casnice profane. Altfel, ne facem vrednici și de zeflemeaua unui scriitor protestant care zice că oamenii pioși (?) au fost întodeauna înclinați să facă aceste mici înșelăciuni față de Dumnezeu...

Icon. Dr. Petre Viștiteșcu
Paroh și profesor în Pitești.

(„Dum. ort.“)

Din lupta împotriva neamului.

Ziarul „Universul“ din capitală publică următoarele:

„Dela Unire încoace, a început un atac formidabil împotriva sufletului neamului nostru. Urmărind de-aproape și cu atenție nenumăratele manifestări ale acestei statornice și perfect de abile lupte, care se dă pentru destrămarea noastră sufletească și pentru sdrobirea admirabilei discipline morale a poporului nostru, avem uneori impresia, că toate puterile diabolice s'au conjurat contra noastră.

De data aceasta, vom ridica vălul de pe cea mai rafinată propagandă de otrăvire a vieții sufletești a nației noastre.

Este vorba de secta religioasă a Studenților în Biblie. Șeful sectei este Ion Sima, domiciliat în Cluj, care a adus germenii acestei noi aberații din America. Fiind oprite întrunirile aderenților ei, propagandiștii se folosesc de arta tiparului, răspândind în tot cuprinsul țării — în

¹⁾ Ct. Dr. Nicolas Gühr — Le saint sacrifice de'a Messe. vol. I pag. 349.

timpul din urmă mai ales în Basarabia și Transilvania — zeci de broșuri în sute de mii de exemplare. Secta are o tipografie în Cluj și o societate de editură „Viața” cu sediul în Strada Regina Maria. Din multele broșuri de propagandă tipărite până acum, scriitorul acestor rânduri are la îndemână numai următoarele:

1. Un guvern de dorit. Cluj 1924. Editura Viața.
2. Socialismul și Biblia. Cluj 1924. Aceeaș editură.
3. Harfa lui Dumnezeu de I. F. Rutheford. Cluj 1923. Aceeaș editură.
4. Dezastrul lumii, de ce? Remediul. Cluj 1924. Aceeaș editură.
5. De vorbă cu morții de I. F. Rutheford. Cluj 1924. Aceeaș editură.
6. Creierea lumii de C. T. Russel. Cluj 1924. Aceiaș editură.
7. Taina împlinită, locul și anul apariției nu e indicat. Din aceasta am numai partea II-a și a VII-a. Pe pagina de titlu a ei citesc: „Răspunzător pentru editarea și tipărirea acestei cărți este Vasile Ciucaș, comuna Jac, județul Sălaj.
8. O colecție de învățături alese. Astronomie, religie, învățături morale. Cluj 1924. Editura Viața.
9. Calendarul familiei pe anul 1927. Editor și redactor responsabil Iyan Burlacu. Locul și anul tipării nu sunt indicate. Toate broșurile, unele de sute de pagini, sunt tipărite pe hârtie bună, uneori chiar luxoasă și cu litere asemenea bune.

Ca să ne dăm seamă de răspândirea acestor tipăriri, amintesc, că în „Harfa lui Dumnezeu” la pag. 223 se spune, că din carte „Milioane cari trăiesc acum nu vor muri niciodată”, — pe care am avut-o odată și care e una din cele mai primejdioase — s'au răspândit în 8 ani 2,500.000 exemplare.

Ce se spune poporului nostru în aceste broșuri de propagandă religioasă? Ordinea socială și politică existentă este opera lui Satan. „Reprezentanții vizibili ai lui Satan, cari sunt marii cârmuitori de pe pământ, s'au compus totdeauna din trei elemente: din marea finanță, partidele politice și clerul”. (Un guvern de dorit pag. 43). „Pământul e guvernat de acești factori” (pag. 44). În alt loc: „Puterile întunerecului se compun din 1. Satan. 2. O ceată de diavoli. 3. Reprezenții vizibili ai lui Satan și anume marca industrie, politicianismul profesionist și clerul, cari formează o alianță păcătoasă și sprijinesc cu toții această orânduire rea „adică actuala ordine socială” (ibidem pag. 45). Aceștia —

spun — „trebuie să rămânem pe lângă orânduirea actuală și să o suportăm patriotic pentru că puterea noastră este de drept divină. Altfel nu avem. Să facem o Ligă a Națiunilor și un tribunal mondial și să ținem la olaltă ca să putem ține lumea sub jugul nostru” (ibidem pag. 48).

Cu citații se talmăcește, că „ordinea civilă, religioasă, financiară politică socială și industrială de azi” se va preface într-o „democrație mondială... aducând toate la un nivel comun”. (O colecție de învățături pag. 152).

După ce marea revoluție, care e în pregătire, va prăbuși tronurile, marea industrie, partidele politice și clerul și va veni epoca fericită a „democrației mondiale ducând toate pe un nivel comun”, broșura „planul împlinit”, mănecând dintr'un text al prorocului Ezechiel, asigură (pag. 279), că Dumnezeu va pune pe jidovi stăpânitori ai pământului.

*

Cum se vede din cele de mai sus, ne aflăm în fața unei propagande anarhice făcută cu o perfidie criminală. Tot ce se spune otrăvește sufletul cititorilor simpli prin pervertirea textelor sfinte. Suntem convinși, că guvernul în fruntea căruia se află un general apărător al pământului țării, va lua cele mai drastice măsuri pentru salvarea disciplinei morale a locuitorilor ei de această otrăvă distrugătoare.

ȘTIRI

Sf. Paști în Caransebeș. Incepând cu Joi Mare, în biserică din Caransebeș sf. slujbe s'au săvârșit cu o deosebită solemnitate.

La deniile de Joi seara a servit P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret și a citit evanghelia primă, apoi rând pe rând ceilalți preoți din gremiu, fiecare câte o evangheliu.

La vecernia din Vinerea sf. Patimi, precum și la Prohod a pontificat tot P. S. Sa, asistat fiind de preoțimea din gremiu, precum și de diaconul episcopesc.

Serviciul Învierii s'a săvârșit la crucea din Piața mare. A pontificat P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret Mustă, asistat fiind de protopresbiterul Romul G. Ancușă, de preoții: Teodor Șandru, George Noaghea, Filip Pop și Petru Bancea și de diaconul episcopesc Teodor Roșca. Onorurile le-a dat o companie de onoare dela reg. 96 inf., în frunte cu muzica militară.

La sf. liturgie a pontificat iarăși P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret, asistat tot de preoții de mai sus. La priceasnă pâr. protopresb. R. G. Ancușă a citit prea frumoasa și

instructiva pastorală a P. S. S. Episcopului diecezan Iosif. Răspunsurile liturgice le-a cântat Corul catedral, sub conducerea dlui prof. A. Sequens.

În ziua a doua a ss. Paști sfânta liturgie a celebrat-o pâr. protopresb. Dr. Șt. Pop, asistat de protopresb. R. G. Ancușa, presbiterul G. Noaghea și diaconul episcopesc T. Roșca. Cântările liturgice le-a cântat corul „Reuniunii de cântări“, sub conducerea pâr. P. Bancea. După rugăciunea amvonului s'a ieșit cu litia la cimitir, unde s'au înălțat rugăciuni pentru odihna celor de mai înainte adormiți părinți și frați ai noștri, cari odihnesc acolo, așteptând a doua Înviere.

Mulțumită publică. În capătul de sus al Caransebeșului nou, a fost din vechime o cruce de piatră foarte ruinată. Comitetul parohial al bisericii ort. române din Caransebeș, a înlocuit această cruce veche, cu una nouă de marmoră, cu cheltuiala sfintei biserici. S'a așezat această cruce cu concursul și munca depusă de credincioșii: Nicolae Lazarescu și fiul, Dimitrie Lazarescu epitrop, Dimitrie Stângu și fiul, Dimitrie Răbăgia, Dimitrie Zoica, Aurel Udrea, Vasile Mărcuț epitrop, Nicolae Băloiu și Dimitrie Sgăverdia, cărora le aducem pe această cale cele mai călduroase mulțumiri. Pentru fapta lor creștinească, Dzeu să le dea viață lungă în deplină sănătate. Caransebeș, din ședința comitetului parohial, ținută în 27 Martie 1927. *Pavel Jumanca* m. p. vicepreședinte *Teodor Savescu* m. p. secretar.

Căminuri distruse. Profesorul Le Buffe S. J. dela universitatea catolică Fordham din New-York, a publicat dată înspăimântătoare despre ravagiile divorțurilor în continuă creștere. — Toată lumea e scârbită de practica Sovietelor rusești, unde desfacerea unei căsătorii ține cinci minute și costă un dolar și jumătate, legile pretinzând doar atâta, că nimeni să nu se despărță și căsătorească mai de 3 ori pe an. Dar mai puțin se scandalizează de legile altor state, cari în definitiv se deosebesc de cele rusești numai în grad, dar nu în esență. Căci dacă în Canada numai pe 161 căsătorii cade un divorț, în Anglia tot a 96-a căsătorie se desface, în Suedia tot a 33-a, în Norvegia a 30-a, în Franța a 24-a, în Elveția a 16-a, în Japonia tot a 8-a, iar în Statele-Unite tot la 7.6 căsătorii e un divorț. În cei din urmă 50 de ani s'au desfăcut în Statele-Unite aproape 2 milioane și jumătate de căsnicii. Câte tragedii și câtă ruină! — Căutând apoi pricinile divorțurilor, sociologul constată, că statistica lor crește în măsura, în care se răspândește spiritul necredinței. („Unirea“).

Leac potrivit. Guvernul din Chili a hotărât să scape țara de agitatorii comuniști. Într'o bună zi i-a adunat pe toți, i-a îmbarcat pe vaporul Augamos și i-a depus pe insula Mas-a-Fuern, aceeași insulă, pe care s'au petrecut isprăvile lui Alexandru Selkirh, cunoscut din copilărie sub numele de Robinson Crusoe. Guvernul a lăsat să plece cu ei și membrii familiilor lor, le-a dat vite, seminte și unelte agricole. Aici le stă în voie acum să alcătuiască stat comunist, cum îi taie capul.

CONCURSE.

Pentru întregirea definitivă a parohiei a II-a vacantă de clasa III-a din comuna Șemlacul-mare, protopresb. Vârșeț, se scrie din nou concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Emolumente:

1. Sesiunea parohială de 30 jughere arător.
2. Ca întregire la sesiune, încă 2 jughere arător, din cel expropriat.
3. Stola și birul vechiu, anume: de fum 10 lire și după fiecare jugher 1 litră grâu curat.
4. Până la evacuarea școlii confesionale care va servi de casă parohială, com. bis. plătește locuința.
5. Toate dările după pământul ce-l folosește le va solvi alesul.

Doritorii sunt poftiți să se prezinte, — cu prealabila încunoștiințare a protopresbiterului concernent — dar numai în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie.

Șemlacul-mare, din ședința cons. parohial ținută la 24 Ianuarie 1927.

Ioan Brezga

prot. cons. parohial

Constantin Baia

v. preș. cons. parohial

În conțelegere cu mine:

Traian Oprea

protopresbiter

3—3

MINISTERUL JUSTIȚIEI

COMISIUNEA DE NATURALIZĂRI

Conform art. 23 din legea privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, se publică următoarea cerere de naturalizare, spre știința acelor cari ar vrea să facă vre-o întâmpinare, potrivit dispozițiilor art. 23 din zisa lege:

Domnule Președinte,

Subsemnata Văd. Aloisia Popof, născută Schwab, menajeră, născută în anul 1855 la 18-Iunie în Dobujava, Italia, domiciliată în Caransebeș, (Teuș) jud. Severin, fost supusă bulgară, prin avocatul meu justificat prin alăturata procură, vă rog respectuos, să binevoiți a dispune facerea formalităților, pentru a putea deveni cetățeană română, cu dispensă de stagiu, având aici avere imobilă. În sprijinul cererii mele anexez următoarele acte: 1. extrasul de naștere. 2. declarație de renunțare la cetățenia străină. 3. certificat de moralitate. 4. certificat, că am avere suficientă pentru întreținerea mea. Totodata vă rog a-mi elibera un certificat constatând, că am înaintat această cerere de naturalizare.

Cu deosebită atenție
Aloisia Popof

Aviz. Apărut în editura „Tipografiei și Librăriei Diecezane“, **REGULAMENTUL** de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii ort. rom. — Prețul 16 Lei.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 199 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul din Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19. din legea XLI din 1908. prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1346/1925 efectuindu-se execuțiunea la 16 Septemvrie 1925 în favorul următorilor „Severineana“ S. c. p. a. reprez. prin avocatul Dr. Nicolae Ionescu pentru suma de 10.000 Lei — bani capital, și acces. mobilele sechestrate cari s'au prețuit în 20.000 Lei — bani și anume: 1 căzan de aramă complet se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Nr. 4169/1925 G. al Judecătoriei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 10.000 Lei — bani capital, cu 6% interese din 11 Martie 1925 și spesele de 2703 Lei 50 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 9-lea Maiu 1927 la 4 p. m. în comuna Marga la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108. din legea LX. din 1881. se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 10-lea Aprilie 1927.

Portărel: **M. Guran.**

TOTI cari iubiți literatura

cereți uu număr de probă
din revista literară

„COSINZEANA“

care apare cu colaborarea
celor mai de seamă scriitori.

Adresa: CLUJ, Piața Cuza Vodă 16

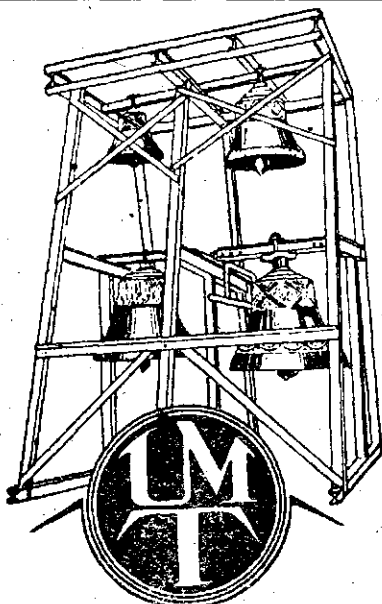
Uzinele Metalurgice Timișoara S.p.A.

Telefon Nr. 23—42

4-9

Prima tornătorie Românească de clopote, toarnă din metal bronz curat orice fel de clopote și în orice mărime. Prețurile absolut convenabile. Garanție 12 ani.

IV, Strada Andrei Murășanu 3

Cu informațiuni stăm gratis la dispoziție —: precum și —: Sucursala „Băncii Centrale Svăbești“, Caransebeș.